

Arrest

nr. 51 477 van 24 november 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 19 juli 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 juni 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 31 augustus 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. DE SCHUTTER en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 13 maart 2010 het Rijk binnen en diende op 15 maart 2010 een asielaanvraag in. Op 15 juni 2010 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Soedanees staatsburger te zijn van Rizeigat origine, geboren te Khojalab, Khartoum. Toen u ongeveer 10 jaar oud was keerde u na het overlijden van de werkgever van uw vader met uw ouders terug naar hun geboorteregio, Abu Matariq in Zuid-Darfur. U keerde voor uw laatste

jaar secundair onderwijs - met het oog op uw verdere studies - echter terug naar Khojalab, waar u bij uw oom introk. Kort na uw eindejaarsexamens in maart 2000 diende u echter opnieuw Khojalab te verlaten. Een vriend, buurman en tevens collega van uw oom, Youssef Isaaq genaamd, zou immers in diens aanwezigheid in een dronken bui zijn werkgever neergestoken hebben, waarna uw oom vreesde voor wraakacties van de familie van de werkgever ten aanzien van hemzelf en de bij hem inwonende familieleden. Onmiddellijk na deze feiten verlieten jullie Khojalab en keerden jullie terug naar Abu Matariq. Daar werd u herder in de regio ten zuiden van Abu Matariq, waar veel gewapende groepen de bevolking terroriseren, vee stelen en mensen ontvoeren en dwingen met hen te vechten. Op 11 februari 2010 was u met uw collega Ibrahim en werkgever Saleh - hij was aanwezig om u geld te overhandigen om vee voor hem te kopen - ergens op de graaslanden, toen jullie plots beschoten werden. U zag Saleh gewond neervallen en Ibrahim wegrennen, waarop u het eveneens op een lopen zette. Na 2 dagen door verlaten gebied gelopen te hebben, kwam u plots een vrachtwagen tegen. U legde aan de chauffeur uit wat u overkomen was en vroeg hem u ver weg te brengen, maar niet naar Khartoum. Daarop bracht hij u naar Port Soedan waar u hem vroeg iemand te vinden die u kon helpen het land te verlaten. Hij vond een zekere Darop die u tegen betaling aan boord van een schip hielp met bestemming België. U overhandigde hem het geld dat uw werkgever u toevertrouwd had om vee te kopen. U kwam ongeveer 3 dagen voor uw asielaanvraag van 15 maart 2010 aan in België.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat in uw hoofd een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève of een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in aanmerking kan worden genomen.

U haalde twee afzonderlijke problemen aan, de aanval van 11 februari 2010 op u en uw werkgever Saleh en collega Ibrahim enerzijds, en uw vrees voor wraakacties door de familie van de werkgever van uw oom, die in 2000 vermoord zou zijn door jullie toenmalige buurman en collega van uw oom, Youssef Isaaq, anderzijds.

Betreffende de moord op de werkgever van uw oom, Noureddain, en uw daaruit voortvloeiende vrees voor wraakacties door diens familie, dienen volgende bedenkingen te worden gemaakt.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat dit incident volgens uw verklaringen ondertussen reeds 10 jaar geleden plaatsvond en dat u er sindsdien hoegenaamd niets meer over vernam (gehoorverslag CGVS, p. 10 en 12). Uw oom zou meer bepaald ergens na de eindexamens van maart 2000, u kon zich niet meer herinneren wanneer precies (gehoorverslag CGVS, p. 10-11), thuis gekomen zijn met de boodschap dat jullie dienden te vluchten omdat zijn collega Youssef Isaaq in een dronken bui zijn werkgever had neergestoken (gehoorverslag CGVS, p. 10-11). Jullie zouden diezelfde nacht nog vertrokken zijn en vervolgens nooit nog over dit voorval gesproken hebben. U zou er ook nooit meer naar geïnformeerd hebben (gehoorverslag CGVS, p. 10-12). Voorts dient vastgesteld te worden dat u volgens uw verklaringen niet aanwezig was op het ogenblik van de steekpartij en dat u geen enkele informatie hebt over de al dan niet betrokkenheid van uw oom bij dit incident (gehoorverslag CGVS, p. 11). Gevraagd waarom de familie van Noureddain in dergelijke omstandigheden wraak zou willen nemen op u, antwoordde u dat Youssef Isaaq tot dezelfde stam behoort als u en u derhalve als “één van hen” zou beschouwd worden, hetgeen u echter niet nader kon toelichten (gehoorverslag CGVS, p. 12). U voegde hier vervolgens nog aan toe dat Isaaq jullie buur was en dat u bij uw oom inwoonde (gehoorverslag CGVS, p. 12). Het blijft echter onduidelijk waarom de familie van Noureddain wraak zou nemen op de buurjongen van de dader, louter omdat deze tot dezelfde stam behoort en de neef is van een bevriende collega van de dader. Gevraagd waarom de familie van Noureddain vandaag nog steeds wraak zou willen nemen op u, antwoordde u bovendien dat deze mogelijkheid bestaat omdat Youssef Isaaq gevlucht zou zijn na de feiten (gehoorverslag CGVS, p. 12). U kon echter geen enkele informatie verstrekken betreffende het lot van Youssef Isaaq. Zo kon u helemaal niet aangeven of hij gezocht wordt door de autoriteiten, laat staan of hij gearresteerd werd of eventueel gevonden werd door de familie van Noureddain (gehoorverslag CGVS, p. 11-12). U kon evenmin aangeven waar de familie van Noureddain u precies zou zoeken (gehoorverslag CGVS, p. 12). Wanneer uitdrukkelijk gevraagd werd of zijn familie u in Khartoum zou zoeken, antwoordde u evenwel bevestigend maar het bleek in casu opnieuw een loutere veronderstelling uwentwege te zijn die u op generlei wijze wist te concretiseren (gehoorverslag CGVS, p. 12). U zou tot slot ook nooit bescherming gezocht hebben bij de autoriteiten tegen eventuele wraakacties van de familie van Noureddain en gaf aan eigenlijk niet te weten of de autoriteiten hier al dan niet tegen zouden optreden (gehoorverslag CGVS, p. 13). Uw verklaringen ter zake zijn dan ook dermate vaag en op loutere veronderstellingen gebaseerd dat op

basis ervan in uwen hoofde onmogelijk een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève of een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in aanmerking kan worden genomen.

Betreffende de aanval van 11 februari 2010 in de regio van graaslanden ten zuiden van Abu Matariq, dient dan weer vastgesteld te worden dat u niet blijkt te weten door wie of door welke gewapende beweging of groepering jullie beschoten werden (gehoorverslag CGVS, p. 8). U kon evenmin preciseren van waar jullie belagers kwamen en zou, ondanks het feit dat u zich te midden van graaslanden bevond, zelfs helemaal niets gemerkt hebben van naderende rebellen of gewapende overvallers. U zou geen wagens gehoord hebben en veronderstelt dat ze te voet te kwamen (gehoorverslag CGVS, p. 9). Aangezien u hen hoegenaamd niet zag, weet u evenmin met hoeveel ze ongeveer waren, en u kan evenmin met zekerheid zeggen wat hun eigenlijke bedoelingen waren (gehoorverslag CGVS, p. 9). U veronderstelt logischerwijze dat ze jullie vee wilden stelen, een veel voorkomend probleem in de regio, maar weet niet of ze ook met jullie iets van plan waren (gehoorverslag CGVS, p. 9). Uw verklaringen ter zake zijn dan ook opnieuw dermate vaag te noemen dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Hoe dan ook vallen de door u aangehaalde feiten als dusdanig niet onder de criteria zoals voorzien door de Conventie van Genève. Overeenkomstig artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève is een vluchteling immers een persoon die uit gegronde vrees voor vervolging **wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging**, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen.

Dit gezegd zijnde, dient vastgesteld te worden dat u verklaart afkomstig te zijn uit een regio van Soedan waar u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict. Ter zake dient evenwel opgemerkt te worden dat u zich als Arabische Rizeigat, die bovendien een diploma secundair onderwijs behaalde in Khojalab, Khartoum (gehoorverslag CGVS, p. 2 en 4), elders in Soedan kan vestigen. U stelde weliswaar niet in Khartoum, noch elders in het noorden van Soedan te kunnen gaan wonen omdat u er zou gezocht worden door de familie van Noureddain (gehoorverslag CGVS, p. 10). Zoals reeds eerder vermeld weet u dit echter allerm minst aannemelijk te maken. U zelf haalde verder geen enkele andere reden aan op basis waarvan besloten zou kunnen worden dat niet redelijkerwijs van u verwacht kan worden dat u zich in een ander deel van het land zou vestigen (gehoorverslag CGVS, p. 10). De Commissaris-generaal ontwaart evenmin een dergelijke reden.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u derhalve niet aannemelijk dat in uwen hoofde een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

Het door u neergelegde document bevattende een attest van woonst, verblijf en nationaliteit is niet van aard voorgaande vaststellingen te weerleggen daar het enkel gegevens bevat die in casu niet onmiddellijk in vraag gesteld worden. De door u neergelegde omslag is dan weer enkel van aard aan te tonen dat u contacten hebt in Soedan, hetgeen evenmin onmiddellijk in twijfel wordt getrokken. U legt tot slot geen enkel begin van bewijs voor van de door u ingeroepen vervolgingsfeiten, noch enig document dat uw reisweg zou kunnen aantonen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Als “ENIG MIDDEL” roept verzoeker de schending in “van het artikel 48/4 en 48/5 van de Vreemdelingenwet betreffende de toegang tot het grondgebied. het ver[blij]f, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15.12.1980 in samenhang met het artikel 3 EVRM en schending van het beginsel van de materiële motiveringsplicht”.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op

basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.3. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Bijgevolg moet de schending van artikel 3 van het EVRM, gelet op de aard van de bestreden beslissing, niet afzonderlijk worden beoordeeld.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoeker stelt geboren te zijn te Khojalab, Khartoum en zou op tienjarige leeftijd verhuisd zijn naar Zuid-Darfur, de geboorteregio van zijn ouders. Verzoeker zou in 1999 teruggekeerd zijn naar Khojalab om er te studeren en verbleef er bij zijn oom. De familie diende te vluchten omdat zijn oom en ook verzoeker mogelijk geviséerd werd door de familie van de werkgever van zijn oom, die door een collega vermoord was. In Zuid-Darfur werkte verzoeker als herder. Hij verklaart in februari 2010 beschoten te zijn door onbekenden, wat hem ertoe aanzette Soedan te ontvluchten. De asielaanvraag werd afgewezen omdat verzoeker vage en ongeloofwaardige verklaringen aflegde over zijn problemen te Khojalab met de familie van de werkgever van zijn oom alsook over zijn problemen in Zuid-Darfur met onbekenden die hem beschoten.

3.2. Verzoeker vraagt geen erkenning als vluchteling, hij weerlegt noch betwist de bevindingen dienaangaande van de commissaris-generaal, die grondslag vinden in het administratief dossier, pertinent zijn en onverminderd overeind blijven. De Raad stelt vast dat verzoeker inderdaad geen vrees voor vervolging aantoonde om feiten waarbij hij niet betrokken was en die tien jaar ervoor plaatsgrepen en intussen geen concrete consequenties hadden. Er kan dan ook in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.2. Verzoeker voert aan *“dat het CGVS aanvaardt dat verzoeker afkomstig is uit de regio Darfur. Verzoeker legt inderdaad een attest van woonst, een attest van verblijf en een attest van nationaliteit neer, waaruit blijkt dat verzoeker inderdaad afkomstig is uit Abu Tariq in Zuid-Darfur. Aldus staat zijn Sudanese nationaliteit en zijn afkomst uit Darfur onomstootbaar vast, hetgeen aanvaard wordt door het CGVS.”*

4.2.1. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen. Verzoeker legt een document neer waarop zijn woonst, nationaliteit en verblijf geattesteerd worden, maar geen originele identiteitsstukken met foto ter adstructie van zijn voorgehouden identiteit. Aangezien verzoeker zich kon inschrijven op school is het echter redelijk te verwachten dat verzoeker hiervoor een identiteitsbewijs heeft neergelegd. Verzoeker toont niet aan waarom hij in de onmogelijkheid is zijn identiteit genoegzaam aan te tonen. Dit tast niet enkel zijn geloofwaardigheid aan maar evenmin kan komen vast te staan dat de door verzoeker neergelegde attesten op hem betrekking hebben temeer nu verzoeker niet overtuigend kan toelichten hoe hij het document met attesten bemachtigde. Verzoeker verklaarde dat de attesten werden afgeleverd door *“de grootste Sheikh van onze regio”* omdat *“De autoriteiten vroegen immers dat we dit document zouden hebben”* doch *“Weet niet goed meer waarom we dat moesten hebben, voor de verkiezingen of voor gezondheidsredenen”*. Verzoeker zou dit document met de

attesten hebben achtergelaten in Soedan, hij zou een vriend, die “is handelaar” en “kent mensen” hebben gecontacteerd en “vroeg hem om mij papieren op te sturen omdat jullie dat nodig hebben”, doch “weet niet hoe hij er aan geraakt is”. Verzoeker weet zelfs niet of zijn vriend het document persoonlijk ging afhalen, noch waar “Op de diensten van de Mahalia veronderstel ik (...) Misschien werd het naar de Omda gestuurd”, en stelt dat hij deze vriend thans “niet meer bereiken” kan (gehoorverslag CGVS, p.3-4). Dergelijke vage verklaringen halen de betrouwbaarheid van het neergelegde document op fundamentele wijze onderuit.

4.2.2. Verzoeker staat evenmin zijn reisweg, noch kunnen zijn verklaringen in dit verband overtuigen. Voor zover verzoeker illegaal naar Europa reisde moet hij dit bevattelijk en ondubbelzinnig kunnen verwoorden zodat hij het aannemelijk maakt dat hij deze reis effectief heeft beleefd. Dit is niet het geval. Het is immers niet aannemelijk dat verzoeker na een bootreis van verschillende weken hierover geen minimale verklaringen kan afleggen (naam, vlag, soort schip), hij hiernaar “niet eens gekeken” heeft, en zelfs niet weet of de boot tussenstops maakte “Weet ik niet. Zei dat ik moest uitstappen en toen was ik hier” (gehoorverslag CGVS, p.13). Verzoekers verklaringen over zijn reisweg zijn dermate gebrekkig dat ze verzonnen voorkomen. Dit hypothekeert zijn algehele geloofwaardigheid alsook zijn verklaringen illegaal gereisd te hebben. Verzoeker toont niet aan wanneer hij zijn land van herkomst verlaten heeft, noch wanneer hij in België aankwam.

4.3. Verzoeker “wijst erop dat in Darfur een ernstig gewapend conflict heerst. Het Vluchtelingenagentschap van de Verenigde Naties (hierna: UNHCR) bevestigt dit en stelt dat er geen intern vluchtalternatief is voor asielzoekers uit Darfur. De situatie van de talrijke “internally displaced persons” (...) is zo slecht op gebied van fysieke en persoonlijk veiligheid, dat er nergens in Soedan een intern vluchtalternatief is voor personen afkomstig uit Darfur, ook niet voor personen die voorheen in Khartoum leidden voor de Darfur-crisis, zoals in casu verzoeker. (...) Het klopt dat het UNHCR stelt dat Darfurezen van niet-Arabische achtergrond een verhoogd risico lopen bij terugkeer naar Sudan. Het UNHCR beveelt dan ook aan dat deze personen de vluchtelingenstatus zouden toegekend krijgen (zie p. 4 van de UNHCR-nota, stuk 2). Deze vaststelling heeft echter niet tot gevolg dat aan Arabische Darfurezen geen subsidiaire bescherming meer zou kunnen worden toegekend wegens een intern vluchtalternatief. (...) Dit is echter in flagrante tegenspraak met de hierboven geciteerde stelling van het UNHCR, overigens in een recente nota door het CGVS bevestigd, dat er voor geen enkele Darfurees (dus ook niet voor diegenen die een Arabische achtergrond hebben) een intern vluchtalternatief bestaat, ook niet voor degenen die voorheen in Khartoum verbleven. (...) Voor zoveel als nodig wordt er op gewezen dat Uw Raad evenmin een onderscheid maakt tussen Darfurezen van Arabische en van niet-Arabische afkomst, in het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus.”

4.3.1. Verzoeker gaat eraan voorbij dat de algemene informatie waar hij op wijst duidelijk stelt dat enkel voor burgers en IDP's afkomstig uit Darfur, in het bijzonder diegenen met een niet-Arabische achtergrond, de situatie dermate problematisch is dat er voor hen geen intern vluchtalternatief voorhanden is. Verzoeker toont echter niet aan dat hij beschikt over een dergelijk profiel. Daargelaten dat verzoeker niet aantoont dat de neergelegde attesten op hem betrekking hebben en de geloofwaardigheid ervan ernstig wordt gehypothekeerd door zijn vage verklaringen dienaangaande, kan uit deze attesten hoogstens worden afgeleid dat hij de Soedanese nationaliteit heeft en op 17 november 2009 geregistreerd was in Zuid-Darfur. Verzoeker verklaarde “Ik wil nergens in het noorden van Soedan nog wonen” (gehoorverslag CGVS, p.10), en als verklaring wijst hij op een dispuut met de familie van de werkgever van zijn oom, die werd neergestoken door een dronken collega.

4.3.2. Verzoekers verklaringen aangaande dit dispuut waarna hij onmiddellijk diende te vluchten met zijn oom, blijven immers bijzonder vaag en hypothetisch. Overigens ziet de Raad niet in waarom een inwonend familielid van een collega van de dader gevisieerd zou worden door de familie van het slachtoffer, temeer nu de feiten zich reeds tien jaar geleden afspeelden. De waarachtigheid ervan wordt verder ondergraven nu dit nadien nooit meer besproken werd binnen de familie, hij er ook nooit naar informeerde, noch naar de eventuele veroordeling van de dader, de collega van zijn oom die de werkgever neerstak. Verzoekers vrees is bovendien louter hypothetisch en kan geenszins overtuigen. Hij maakt derhalve niet aannemelijk dat hij als Soedanees met een Arabische achtergrond, geboren en afkomstig uit Khartoum, waar hij ook studeerde en waar zoals hoger blijkt hij geen vervolging vreesde, zich thans niet in Khartoum zou kunnen hervestigen.

4.4. Waar verzoeker erop wijst dat hij kan worden “*beschouwd als een jonge man van fighting age*” en “*op die manier nog extra risico loopt*” dient te worden vastgesteld dat uit de algemene informatie blijkt dat de Soedanese grensautoriteiten Soedanezen die na lange tijd afwezigheid terug keren naar Soedan, vaak uitvoeriger ondervragen en controleren indien zij “Young men of fighting age” zijn. Daargelaten dat het niet ondenkbaar is dat de Soedanese autoriteiten personen met een dergelijk profiel grondiger wensen te controleren, toont verzoeker niet aan dat dergelijke veiligheidsmaatregelen beschouwd kunnen worden als ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig november tweeduizend en tien door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK